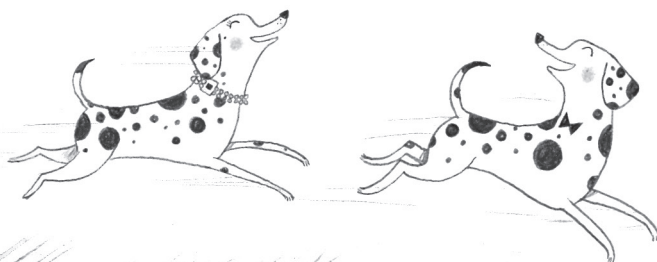

De **101**
DALMATIËRS

Dodie Smith

MET ILLUSTRATIES VAN *Alex T. Smith*

Inhoud

Blijje stelletjes	9
De geboorte van de puppy's	24
Cara	37
Cruella de Vil komt twee keer op bezoek	53
Waf, waf, hoor de hondenblaf!	63
Het reddingsplan	80
In het oude café	92
Langs velden en wegen	101
Warme toast met boter	114
Wat ze zagen	132
Bij de vijand	150
Plotseling gevaar	170
Het blauwe karretje	190
Kerstavond	199
Wonder gevraagd	219
De wraak van de witte poes	240
Vreemde zwarte honden?	254
De honderd-en-eerste Dalmatiër	269

Blijе stelletjes

Nog niet zo heel lang geleden woonde er in Londen een jong, net getrouwd Dalmatiër-stelletje, Pongo en Perdita.

Ze waren heel blij met hun jonge mensen-stelletje, die Roger en Anita Radcliff heetten. Roger en Anita waren vriendelijk, gehoorzaam en ongewoon intelligent – bijna hondelijk soms. Ze begrepen best veel blaftaal, zoals de blaf voor ‘Naar buiten, graag!’, ‘Naar binnen, graag!’, of ‘Waar blijft mijn eten?’ en ‘Gaan we wandelen?’ En zelfs als ze iets niet begrepen, konden ze het toch vaak raden, als ze maar vertederend aangekeken werden of als er een bedelende poot aan te pas kwam. Veel hondenliefhebbers zijn er vaak van overtuigd dat de honden van hen zijn in plaats van andersom. Roger en Anita dachten dit ook. Pongo en Perdita vonden dit grappig en lieten hun baasjes in die waan.

Roger had een kantoor in de stad en was erg goed in rekenen. Veel mensen noemden hem een getallentovenaar – natuurlijk geen echte tovenaar ... gewoon erg handig met getallen zeg maar. In de tijd dat dit verhaal speelt, was hij bijzonder rijk en dat had een heel bijzondere reden. Hij had de regering geholpen en als beloning hoefde hij de rest van zijn leven geen belasting meer te betalen en mocht hij wonen in een klein huis aan Regent's Park – precies het goede huis voor een man, een vrouw en hun twee honden.

Voordat ze getrouwd waren, woonden Roger en Pongo in een flat, en nanny Butler, het vroegere kindermisje van Roger, ontfermde zich over hen. Anita en Perdita woonden ook in een flat en werden verzorgd door het oude kindermisje van Anita. Zij heette nanny Kok. De honden en hun baasjes leerden elkaar tegelijkertijd kennen en vierden samen een feestelijke dubbel-verloving. Maar wat te doen met de twee nanny's? Als de Radcliffs eenmaal een gezin hadden zou het geen probleem meer zijn. Stel ze kregen een tweeling ... dan kon

elke nanny voor een kind zorgen. Maar wat moesten ze doen tot die tijd? De nanny's konden namelijk best een ontbijtje maken en hapjes op dienbladen verzorgen (je weet wel, lekker op schoot op de bank eten), maar geen van beiden konden uitgebreide diners verzorgen. En dat was precies wat de Radcliffs wilden doen: diners organiseren voor hun vrienden, deftige diners.

En toen gebeurde er iets. Onverwacht. De nanny's werden aan elkaar voorgesteld en na een paar minuten bleek al dat ze elkaar leuk vonden. Ze moesten hard lachen om hun namen.

'Wat jammer dat we alleen maar Kok en Butler heten, maar het niet zijn,' zei nanny Kok.

'Ja, die zouden ze nu goed kunnen gebruiken,' zei nanny Butler.

Samen kregen ze een *lumineus idee*: de ene nanny zou gaan leren koken en de andere nanny zou gaan leren bedienen. Ze wilden de volgende dag al beginnen zodat ze volleerd zouden zijn vóór de trouwerij.

'Eigenlijk ben je dan een dienstmeisje,' zei nanny Kok.

‘Nee hoor,’ zei nanny Butler. ‘Daar heb ik het figuur niet voor. Ik word een echte butler Butler – ik word de persoonlijke bediende van Roger, en dat doe ik eigenlijk al vanaf de dag dat hij geboren werd, dus daar hoef ik niet eens zo heel veel voor te leren.’

Op de dag dat de Radcliffs en de honden terugkwamen van hun gezamenlijke huwelijksreis, stonden de nanny’s klaar om hen in stijl te verwelkomen in hun huisje aan Regent’s Park.

Het was even schrikken om nanny Butler in een broek te zien.

‘Zou een zwarte jurk met zo’n leuk kanten schortje niet beter zijn?’ vroeg Anita een beetje nerveus, want nanny Butler was nooit haar kindermisje geweest.

‘Je kan geen butler zijn zonder lange broek,’ zei nanny Butler beslist. ‘Maar ik zal morgen wel een kanten schortje kopen. Dat staat vast leuk.’ En dat was zo.

Nadat de honden en de Radcliffs alweer een aantal gelukkige weken terug waren van hun huwelijksreis, gebeurde er iets nog feestelijks.

Anita nam Pongo en Perdita mee door het

park naar St. John's Wood waar zij op bezoek gingen bij een vriend, een dierenarts. Ze kwam terug met het geweldige nieuws dat de hondjes binnenkort papa en mama werden. De puppy's werden al over een maand verwacht.

De nanny's verwendeten Perdita met een flinke lunch om haar extra kracht te geven en Pongo ook, voor het geval hij zich achtergesteld zou voelen (dat hebben aanstaande vaders soms). Daarna deden beide honden een lange middagslaap op de fijnste bank van het huis. Tegen de tijd dat Roger uit kantoor kwam, waren ze klaarwakker en vroegen om een wandeling.

'Laten we met ons allen gaan wandelen, om het te vieren,' zei Roger, toen hij het goede nieuws hoorde.

Nanny Kok zei dat het eten toch bijna klaar was en nanny Butler zei dat ze wel wat beweging kon gebruiken, dus gingen ze met z'n allen op stap.

De Radcliffs liepen voorop. Anita zag er erg mooi uit in haar groene mantelpakje, en Roger had zijn oude jasje aan, dat hij altijd droeg als hij

de honden uitliet. Daarna kwamen de hondjes en zij zagen er statig uit; Roger vond hen beiden echte kampioenen, maar hij dacht dat ze hondenshows misschien saai zouden vinden – zichzelf in ieder geval wel.

Ze hadden schitterende koppen, mooie schouders, sterke poten en rechte staarten. De vlekken op hun lijven waren gitzwart en zo groot als twee-euromunten. Op hun koppen, poten en staarten hadden ze kleinere vlekken. Hun neuzen en oogleden waren zwart. Perdita had een betoverende kop. Pongo, een hond die geboren was om leiding te geven, had een fonkeling in zijn ogen.

Ze liepen heel deftig naast elkaar en hadden de Radcliffs alleen aan de lijn om hen te helpen bij het oversteken. Nanny Kok (rechttop) in haar witte kokspak en nanny Butler (nog rechterop) in een broekpak met een sierlijk schortje erop, sloten de rij.

Het was een prachtige septemberavond, windstil en heel vredig.

Het park en de oude, crèmekleurige huizen eraan, baadden in het gouden licht van de

zonsondergang. Er was veel geluid, maar geen lawaai. De kreten van spelende kinderen en het gesnor van het verkeer in Londen leken zachter dan normaal, verstild door de rust van de avond. Vogels zongen hun laatste lied van de dag, en verderop, speelde iemand piano in het huis van een beroemde componist.

‘Deze fijne wandeling zal ik me altijd blijven herinneren,’ zei Roger.

Precies op dat moment werd de rust verstoord door een afschuwelijk schrille toeter. Een grote auto kwam hen tegemoet. Hij stopte bij een enorm huis voor hen, waar een lange vrouw naar buiten kwam. Ze droeg een strakzittende, smaragdgroene satijnen jurk, had meerdere robijnen kettingen om, en had een *echt heel eenvoudige witte bontjas* aan, die tot op de hoge hakken van haar robijnrode schoenen hing. Ze was zongebruind, had donkere ogen met een rode gloed erin, en een puntige neus. Haar haren waren in het midden strak gescheiden, de ene helft was zwart en de andere wit – heel merkwaardig.

‘Kijk nou, dat is Cruella de Vil,’ zei Anita.